

EARNEST MILLER HEMINGWAY

2

รัก ระหว่างรบ

ลาโยธาส
แปด

นป. 93

๕.

ร่ำระหว่างรบ

A Farewell To Arms

เลขเรียกหนังสือ.....	ฉบับ. 93
เลขทะเบียน.....	
วันที่..... 17	พ.ค. 43

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น
จัดพิมพ์จำหน่าย

ร้กระหว่ากรบ เล่ม ๒

เฮ้มิงเวย์ ประพันธ์

เสาวลักษณ์ แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๒๕๑๘

นายสพล เตชะธาดา

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

๒๓๐ เวียงนครเกษม กรุงเทพฯ ฯ

โทร. ๒๑๓๒๕๖

จัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ที่โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล

เลขที่ ๑๑๐/๖๖-๖๘

ถนนพระราม ๖ (เจริญผลตัดใหม่) กรุงเทพฯ ฯ

โทร. ๘๑๘๑๖๓, ๘๑๓๓๓๐

นายพินิจ ที่วณิชย์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๘

ราคา ๒๐ บาท

บทที่ ๒๔

เราพากันเดินลงไปตามบันไดแทนการลงทางลิฟต์ พรหมที่ใช้ไปตามบันไดขาตัวนั้น ข้าพเจ้าชำระค่าอาหารเย็นแล้วต่งแต่เขานำขึ้นไปส่งที่ห้อง เด็กรับใช้ ซึ่งนำอาหารขึ้นไปส่งกำลังนั่งอยู่ที่เก้าอี้ใกล้ประตูเขารับลูกบนยืนแล้วโค้งให้ ข้าพเจ้าเดินไปกับเขาที่ห้องบาง ๆ เพื่อบำระเงินค่าเช่าห้อง ผู้จัดการจำได้ว่าเขาเคยรู้จักข้าพเจ้าจึงไม่ยอมรับการชำระเงินล่วงหน้าจากข้าพเจ้า แต่เมื่อเขาไม่อยู่เขาก็ยังจำได้ว่าควรจะให้เด็กรับใช้คอยอยู่ที่ประตูเพื่อที่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ออกจากโรงแรมไปโดยไม่ชำระค่าเช่าห้อง

ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องดังกล่าวคงเคยเกิดขึ้นแล้ว แม่แต่
ว่าจะเป็นเพื่อนของเขาใคร ๆ ต่างก็มีเพื่อนฝูงมากมาย
ในยามสงคราม

ข้าพเจ้าขอให้เต็กรับใช้ออกไปหารถม้าให้สัก
คันหนึ่ง เขารับห่อของแคทรินซึ่งข้าพเจ้าถืออยู่เอาไป
แล้วก็ออกไปข้างนอกโดยการร่ํมออกไปด้วย ข้างนอก
โดยการมองผ่านหน้าต่างกระจก เรามองเห็นเขาเดิน
ข้ามถนนไปท่ามกลางสายฝน แร่ยืนอยู่ภายในห้อง
มองออกไปนอกหน้าต่าง

“รู้สึกยังงี้บ้าง แคธ?”

“ง่วงนอนค่ะ”

“ฉันรู้สึกใจโหวง ๆ พักแล้วก็หิวด้วย”

“คุณมีอะไรไว้กินหรือเปล่า?”

“มี อยู่ในเบ้สนาม”

ข้าพเจ้ามองเห็นรถม้ากำลังขับมา แล้วก็หยุด
ม้าขึ้นก้มหัวอยู่กลางสายฝน เต็กรับใช้ก้าวลงจากรถ

กางร่มออก แล้วก็เดินมาที่โรงแรม เราออกไปพบกับเขาที่ประตูแล้วเดินการ่วมไปกับเขา เดินไปตามทางเท้าซึ่งเปียกแฉะ ตรงไปยังรถม้าที่จอดอยู่ชิดขอบทาง น้ำในท่อกำลังไหล

“ ห่อของของคุณอยู่บนที่นั่งครับ ” ได้กรับใช้บอก เขายืนการ่วมคอยอยู่จนเราเข้าไปในรถและให้เงินรางวัลกับเขา

“ ชอบคุณมากครับ ขอให้เดินทางด้วยความสุขสบาย เขาบอก คนขับรถกระตุกสายบังเหียน ม้าเริ่มออกวิ่ง ได้กรับใช้หันตัวกลับยังคงการ่วมอยู่เหมือนเดิม พลางเดินตรงไปยังโรงแรม รถของเราเล่นไปตามถนนแล้วเลี้ยวซ้าย แล้วก็เลี้ยวขวามาทางด้านหน้าของสถานีรถไฟ มีตำรวจฉีตาเลียนสองคนยืนหลบฝนอยู่ใต้แสงไฟ แสงไฟสาดไปกระทบกับหมวกของเขา สายฝนใสสะอาด มองผ่านได้ขณะที่ตกลงมาผ่านแสงไฟจากสถานี คนชนของเดินออกมาจากใต้หลังคาสถานี ไหล่ห่อปะทะสายฝน

“ไม่ต้องหรอก” ข้าพเจ้าบอก “ชอบใจ
ผมไม่ต้องให้คุณช่วยก็ได้”

เขาเดินกลับไปยังใต้หลังคาโค้ง ข้าพเจ้าหัน
ไปทางแคธริน ดวงหน้าของหล่อนอยู่ในเงามืดของ
ปะทุนรอม้า

“เราเห็นจะต้อง กล่าวคำอำลากันตรงนี้แล้ว
แหละ”

“ฉันเข้าไปด้วยไม่ได้หรือคะ?”

“ไม่หรอกจ้ะ”

“ลาก่อน แคธ”

“คุณบอกให้คนขับพาฉันกลับไปโรงพยาบาล
ได้ไหมคะ?”

“ได้จ้ะ”

ข้าพเจ้าบอกที่อยู่ให้คนขับรถเพื่อให้เขาพา
หล่อนกลับไป เขาพยักหน้า

“ลาก่อน” ข้าพเจ้ากล่าวลา “ขอให้รักษา
ตัวให้ดี รวมทั้งแคธรินน้อยของเราด้วย”

“ลาก่อน ทรัก”

“ลาก่อน” ข้าพเจ้ากล่าวซ้ำ ข้าพเจ้าก้าวลงจากรถออกไปสู่สายฝน รถมาเคลื่อนออกจากที่แคธรินชะโงกออกมานอกรถ ข้าพเจ้ามองเห็นดวงหน้าของหล่อน ปรากฏอยู่ท่ามกลางแสงไฟ หล่อนยิ้มพลางโบกมืออยู่ไหว ๆ รถแล่นไปตามลาดเนินชันของถนน แคธรินขี่มือไปทางหลังคาโค้ง ข้าพเจ้ามองตาม มีแต่ตำรวจอีกตาเลี่ยนสองคนอยู่ที่หลังคาโค้ง ข้าพเจ้าเพียงจะนึกได้ว่าหล่อนต้องการที่จะให้ข้าพเจ้าเดินหลบสายฝนเข้าไปเสียข้างใน ข้าพเจ้าเดินเข้าไปและยืน พลังจ้องมองครุดเลี้ยวลับมุมถนนหายไป แล้วข้าพเจ้าก็ออกเดินผ่านไปตามสถานีแล้วลงไปยังชานชาลาซึ่งขบวนรถไฟจอดอยู่

คนขนของอยู่ที่ชานชาลากำลังสอศสายสายตามองหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเดินตามเขาเข้าไปในลานจอดรถ โดยผ่านผู้คนหนาแน่นเข้าไป แล้วก็เข้าไปถึงประตูรถโดยสาร ซึ่งมีพลบีนกลสองคนนั่งอยู่ทางมุมหนึ่งของประตูรถมีคนนั่งอยู่เต็ม ยามและเบสนาม

ของข้าพเจ้าอยู่บนหลังเก็บสมภาระเหนือศีรษะของเขา
ขึ้นไป มีพวกผู้ชายหลายคนพากันยืนอยู่เต็มทางเดิน
บนรถไฟ ทุกคนต่างก็พากันหันมามองเราเมื่อเราเข้า
ไปในตู้รถ ในตู้รถโดยสารมีที่ไม้พอนั่ง และทุกคน
ต่างก็เป็นปฏิปักษ์ต่อกันเพราะการแย่งที่นั่ง พลบันกล
ลุกขึ้นเพื่อให้ข้าพเจ้านั่ง ใครคนหนึ่งตบไหล่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าหันมองไปรอบ ๆ เห็นร้อยเอกทหารปืนใหญ่
คนหนึ่งผอมสูง มีแผลเป็นสีแดงพาดยาวไปตามขา
กรรไกร เขามองผ่านกระจกทางเดินเข้ามาข้างใน

“คุณว่าอะไรนี่?” ข้าพเจ้าถาม ข้าพเจ้า
หันกลับไปเผชิญหน้ากับเขา ร่างของเขาสูงกว่า
ข้าพเจ้าและใบหน้าของเขา เต็มไปด้วยกระดูกมอง
เห็นเป็นเงาอยู่ใต้กระบังหมวก แผลเป็นยังใหม่ดูเป็น
มันเงา ทุกคนภายในตู้รถพากันจ้องมองดูข้าพเจ้า

“คุณทำอย่างนั้นไม่ได้” เขาบอก “คุณจะ
ให้ทหารมาจ้องที่ให้คุณไม่ได้”

“แต่ผมก็ทำอย่างนั้นแล้ว”

เขากลืนน้ำลาย ข้าพเจ้ามองเห็นกระต๊อ
ของเขาชน ๆ ลง ๆ พลบิ่ยนอยุ่หน้าท่งคนอื่น ๆ พา
กันมองผ่านกระจกเข้ามาภายใน ภายในตรัถไม่มีไคร
พูดอะไรกันเลย

“คุณไม่มีสิทธิที่จะทำเช่นนั้นได้ ผมอยุ่ท่น
ก่อนต่งสองช่วโมงมาแล้ว ก่อนที่คุนจะมาถึง”

“คุณต่งการอะไร?”

“นี่”

“ผมกต่งการท่งเหมอนกัน”

ข้าพเจ้าจ้งมอดหน้าของเข และสามารถ
สีกได้ว่าทกคนในต๋โดยสารนเป็นปฏิบัตั้ต่อข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่นักตำหนิพวกเขา เขาเป็นฝ่ายถูก แต่ข้าพ-
เจ้ากต่งการท่ง ทุกคนย้งคงปากนึ่งเฉย

“โอ นรก” ข้าพเจ้าคิถ

“นั่งลงซิครับ ชินญอร์ ร้อยเอก” ข้าพเจ้า
บอก พลบิ่นหลีกทางให้ ร้อยเอกร่างสูงทรุดตัวลงนั่ง
เขามองหน้าข้าพเจ้า ดวงหน้าของเขาแสดงให้เห็นว่า

รู้สึกปวดร้าว แต่เขาก็ได้ที่นั่งไปแล้ว “ช่วยเอาสัมภาระของผมไปที่” ข้าพเจ้าหันไปบอกกับพลปืนกล เราพากันเดินออกไปที่ช่องทางเดินข้างนอก รถไฟเต็มแน่น และข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่มีโอกาสอีกแล้วที่จะหาที่นั่งได้ ข้าพเจ้าให้เงินกับคนขนของและพลปืนกลคนละสิบลิ้ว ทั้งสองเดินไปตามทางและนอกชานชาลา สอดสายสายตาเข้าไปตามหน้าต่าง แต่ก็ไม่มีที่ว่างเลย

“อาจจะมีผู้โดยสารลงที่เบรตเซีย” คนขนของบอก

“ที่เบรตเซียคนจะขึ้นกันมากขึ้นอีก” พลปืนกลบอก ข้าพเจ้ากล่าวคำอำลากับคนทั้งสอง เราจับมือกันแล้วทั้งสองคนก็จากไป ทั้งสองคนสีหน้าแสดงความไม่สบายใจ บนรถไฟพวกเรากันยืนอยู่ตามทางเดินรวม ในขณะที่รถไฟเริ่มเคลื่อนขบวน ข้าพเจ้ายืนจ้องมองดูแสงไฟที่สาดมาจากตัวสถานี และชานชาลาในขณะที่รถไฟเริ่มจะเคลื่อนขบวนออกจากที่ ฝนยัง

คงตกอยู่เหมือนเดิม และในไม่ช้าที่หน้าต่างก็เบียดจนมองไม่เห็นข้างนอก ต่อมาข้าพเจ้าก็นอนหลับลงบนพื้นทางเดินก่อนนอน ข้าพเจ้าเก็บหนังสือฉบับกระเป๋าร่วมกับเงินและเอกสารอื่น ๆ ไว้ในกระเป๋าสื่อ-เชิร์ตและกระเป๋ากางเกงจนกระทั่งมันอยู่ทางท้ายในของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหลับตลอดคืน ตื่นขึ้นมาเมื่อรถถึงเบรสเชียและ เวอโรนา เมื่อมีคนขึ้นมาบนรถไฟอีกมากมาย แต่แล้วก็กลับมีย่อยหลับไปอีกในทันที ข้าพเจ้านอนหนุนเบาะสนามใบหนึ่ง แขนของข้าพเจ้าโอบเบาะสนามอีกใบหนึ่งเอาไว้ เพื่อที่จะได้รู้เมื่อมีคนมาหยิบ พวกเขาสามารถจะเดินข้ามตัวข้าพเจ้าไปได้โดยไม่เหยียบ ทุกคนพากันหลับอยู่บนพื้นตลอดทางเดิน คนอื่น ๆ ยืนเกาะลูกกรงหน้าต่าง หรือไม่ก็ยืนพิงกับประตู รถไฟขบวนนี้มีคนโดยสารแน่นอยู่เป็นประจำ

บทที่ ๒๕

ขณะนี้เป็นฤดูใบไม้ร่วง ต้นไม้ทุกต้นโกรน
เกรนปราศจากใบ ถนนทุกสายเต็มไปด้วยโคลนตม
ข้าพเจ้านั่งรถบรรทุกจากอุไคน์ไปยังกอร์เซีย รถของ
เราแล่นผ่านรถบรรทุกคันอื่น ๆ ตามถนนหลายคัน
ข้าพเจ้าเหลียวมองดูธรรมชาติสองข้างทาง ต้นหม่อน
ยืนต้นปราศจากใบท้องทุ่งนากลายเป็นสีน้ำตาล ใบ
ไม้ที่ร่วงหล่นเบียดกันเกลื่อนอยู่ตามถนน เป็นใบไม้
ซึ่งร่วงหล่นจากต้นไม้ซึ่งปราศจากใบที่บนเป็นแนวอยู่
สองข้างทาง ผู้คนกำลังก้มหน้าทำงานอยู่บนถนน ซึ่ง
หุบเป็นก้อนเล็ก ๆ แล้วจากกองหินที่กองอยู่ระหว่าง

ฉันไม่รีบร้อนมาใส่ลงไป ในหลุมบ่อที่มีอยู่ตามถนน เรา
มองเห็นตัวเมืองซึ่งตกอยู่ท่ามกลางกลุ่มหมอก ทำให้
มองดูเหมือนว่าเทือกเขานั้นถูกตัดขาดออกเป็นสองส่วน
รถของเราแล่นข้ามแม่น้ำ และข้าพเจ้ามองเห็นว่ากระ
แสนน้ำกำลังไหลเอ่อสูงขึ้นมา บนเทือกเขามีฝนกำลังตก
ติดต่อกันมานาน รถแล่นเข้าไปในเมืองผ่านโรงงาน
หลายแห่ง แล้วก็ผ่านบ้านเรือน รวมถึงบ้านขนาดใหญ่
ใหญ่ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าบ้านหลายหลังถูกกระแสน้ำ
ใหญ่พังลงมากกว่าเดิม บนถนนแคบ ๆ สายหนึ่งเรา
แล่นผ่านรถพยาบาลของอังกฤษ พลขับสรวมหมวก
เก็บใบหน้าที่ของเขาไปนไปด้วยกระตุก และเป็นสีน้ำ
ตาลเข้ม ข้าพเจ้าไม่รู้จักเขา ข้าพเจ้าลงจากรถที่จุด
ใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่หน้าบ้านของ ทาวัน เมเยอร์คนขับ
ช่วยส่งยามของข้าพเจ้าลงมาให้ ข้าพเจ้าสพาย่อมและ
เหวี่ยงเป้สนามสองใบขึ้นพาดไหล่แล้วก็เดินตรงไปยัง
บ้านหลังใหญ่ ความรู้สึกไม่เหมือนว่าข้าพเจ้ากำลัง
กลับคืนมาสู่บ้านเดิมเลยแม้แต่น้อย...

ข้าพเจ้าเดินไปตามถนนโรยกรวดที่ชันและ
พลางจ้องมองดูบ้านหลังใหญ่ผ่านช่องต้นไม้ออกไป
หน้าต่างทุกบานปิดสนิทแต่ประตูยังคงเปิดอยู่ ข้าพเจ้า
เดินเข้าไปและพบว่านายพันตรีกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน
ภายในห้องอันว่างเปล่า โดยมีแผนที่หลายแผ่นและกระ-
ดาษพิมพ์ติดหลายแผ่นติดอยู่บนผนังห้อง

“สวัสดี” เขาเอ่ยทักทาย “เป็นยังไงมั่ง?”

ท่าทางของเขาดูแก่และขริบลงไปกว่าเดิม

“ผมสบายดีครับ” ข้าพเจ้าตอบ “ทุกอย่าง
เป็นยังไงมั่งครับ?”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีลงแล้ว” เขาตอบ
“เอาสัมภาระออกจากตัวแล้วก็นั่งลงซิ” ข้าพเจ้าเอา
ยามและเบาะนามสองใบวางลงที่บนพื้นและวางหมวก
เก็บไว้บนยาม ข้าพเจ้ายกเอาเก้าอี้ตัวหนึ่งมาจากข้าง
ผนังห้องแล้วนั่งลงข้าง ๆ โต๊ะทำงาน

“เบนหนารอนที่บาดเจ็บ” นายพันตรีบอก

“ตอนนั้นคุณแข็งแรงดีแล้วหรือ?”

“แข็งแรงดีแล้วครับ”

“คุณได้รับการประทับเหรียญตรามานั่งหรือเปล่า”

“ครับ ผมได้รับเหรียญเรียบร้อยแล้ว ขอบคุณมากครับ”

“ขอทهن้อยซี”

ข้าพเจ้าเลิกเสื้อคลุมให้เปิดออกจนกระทั่งเขาสามารถมองเห็นแถบริบบิ้นสองแถบ

“คุณได้รับกล่องพร้อมกับเหรียญหรือเปล่า?”

“ไม่ได้รับครับ ได้รับแต่หนังสือชมเชย”

“กล่องใส่เหรียญจะตามมาทีหลัง จะต้องกินเวลาหน่อย”

“คุณต้องการจะให้ผมทำอะไรครับ?”

“รถทุกคันไม่อยู่เลย มีอยู่หกคันที่ทางเหนือที่คาโปเร็ตโต้ คุณรู้จักคาโปเร็ตโต้หรือเปล่า?”

“รู้จักครับ” ข้าพเจ้าตอบ ข้าพเจ้าจำได้ว่ามันเป็นเมืองเล็ก ๆ สีขาวพร้อมกับหอระฆังที่โผล่ยอดขึ้น

มาจากหุบเขา มันแบนเมืองเล็ก ๆ ที่สะอาด มีนาพุท
สวยงามอยู่กลางจตุรัส

“พวกเขาทำงานกันอยู่ที่นี่ มีคนป่วยมากใน
ขณะนี้ การสู้รบสิ้นสุดลงแล้ว”

“รถคันอื่น ๆ ไปอยู่ที่ไหนล่ะ?”

“สองคันอยู่บนภูเขา และอีกสี่คันยังคงอยู่ที่
บาอินซีซซา หน่วยพยาบาลอีกสองหน่วยอยู่ที่ คาร์โซ
กับกองทัพที่สาม”

“คุณต้องการจะให้ผมทำอะไร?”

“คุณไปดูแลรถคันที่บาอินซีซซาก็ได้ถ้าหาก
คุณต้องการ ก็โน้มน้าวไปอยู่บนนั้นนานแล้ว คุณไม่เคย
เห็นข้างบนนั้น ใช่มั้ยครับ?”

“ไม่เคยเห็น”

“เลวร้ายมาก เราเสีารถไปถึงสามคันด้วย
กัน”

“ผมก็ไต่พังมาอย่างนั้นแหละ”

“อ้อ รินลตก็มีจดหมายมาถึงคุณด้วย”

“ รินัลคียอยู่ที่ไหนตอนนั้น ? ”

“ เขาอยู่ที่นั่น ที่โรงพยาบาล เขาทำงานหนัก
มากตลอดฤดูร้อน และฤดูใบไม้ร่วง ”

“ ผมเชื่อว่าเป็นอย่างนั้น ”

“ สภาพเลวร้ายอยู่เรื่อย ๆ ” นายพันตรีบอก
“ คุณแทบจะไม่เชื่อที่เดียวว่ามันเลวร้ายมากเพียงใด
ผมคิดอยู่บ่อย ๆ ที่เดียวว่าคุณนะ โชคที่ที่บาดเจ็บเสียตั้ง
แต่ต้น ”

“ ผมรู้เหมือนกันว่าผมออกจะโชคดี ”

“ บิหน่าจะยิ่งเลวร้ายกว่านี้ลงไปอีก ” นาย
พันตรีพูดต่อไป “ ข้าศึกอาจจะเข้าโจมตีในขณะนี้ได้
พวกมันบอกว่าจะเข้าโจมตี แต่ผมก็ไม่อยากจะเชื่อ
หรอก มันสายเกินการเสียแล้ว คุณเห็นแม่น้ำหรือ
เปล่า ? ”

“ เห็นครับ น้ำขึ้นสูงมากแล้ว ”

“ ผมไม่เชื่อว่าพวกข้าศึกจะเข้าโจมตีในขณะ
นี้ เพราะฝนเริ่มจะตกแล้ว หิมะจะตกในไม่ช้า ”

เพื่อน ๆ ของคุณว่าอย่างไรกันบ้าง ? จะมีคนอเมริกัน
อื่น ๆ มานอกจากคุณอีกหรือเปล่า ? ”

“ พวกเขากำลังทำการฝึกกองทัพอยู่ มีพลรบ
ถึงสี่ล้าน ”

“ ผมหวังว่าเขาคงจะแบ่งพวกนั้นมาให้เราบ้าง
แต่เข้าใจว่าทางฝรั่งเศสสงครามเอาไว้นั้นหมดไม่มี
เหลือ เราจะได้พวกนั้นมาช่วยทีนี้เลย เอาหละ
กันที่คุณพักทีนี้ แล้วพรุ่งนี้เดินทางไปกับรถเล็ก แล้ว
ให้กิโนกลับมา ผมจะให้ใครสักคนหนึ่งที่จะรู้จักทางไป
กับคุณด้วย กิโนจะบอกรายละเอียดต่าง ๆ ทุกอย่างให้
คุณทราบ พวกข้าศึกยังคงยิงปืนใหญ่อยู่ประปราย
แต่การสู้รบอย่างจริงจังสงบลงแล้ว คุณคงจะต้องการ
ที่จะได้เห็นบาอินซิซซา ”

“ ผมยินดีที่จะได้เห็น ผมตั้งใจที่จะกลับมาอยู่
กับคุณอีก ซินญอร์ พันตรี ”

เขายิ้ม “ คุณช่างใจดีเหลือเกินที่พูดอย่างนั้น
ผมรู้สึกเบื่อหน่ายสงครามครั้งนี้เต็มที ถ้าหากว่าหนีไป
เสียได้ ผมเชื่อว่าผมจะไม่ยอมกลับมาอีกแน่ ”

“ แยมมากอย่างนั้นเซียวหรือครับ ? ”

“ ถูกแล้ว มันเลวร้าย ยิ่งเสียกว่าเลวร้ายอีก
ไปอาบน้ำชำระล้างร่างกายเสียเถอะแล้วก็ไปหาจินลติ
เพื่อนของคุณ ”

ข้าพเจ้าออกเดินห้วยามขึ้นไปตามบันไดไป
ข้างบน จินลติไม่ได้อยู่ในห้องแต่สิ่งของเครื่องใช้
ของเขายังคงอยู่ที่นั่น ข้าพเจ้าทอดตัวลงนั่งบนเตียง
เอาผ้าพันแข้งออก ถอดรองเท้าข้างขวา แล้วกล้มตัว
ลงเอนหลังอยู่บนเตียง ข้าพเจ้ารู้สึกเหน็ดเหนื่อยและรู้
สึกเจ็บที่เท้าข้างขวา ออกจะพึกลอยที่นอนอยู่บนเตียง
โดยถอดรองเท้าออกเพียงข้างเดียว ดังนั้นข้าพเจ้าจึง
ลุกขึ้นนั่งแล้วแกะเชือกผูกรองเท้าอีกข้างหนึ่งพร้อมกับ
ถอดออกและโยนมันลงไปในพื้นห้อง แล้วกล้มตัว
ตัวลงนอนบนผ้าห่มนอนอีกครั้งหนึ่ง ห้องออกจะอับ
และอึดอเพราะหน้าต่างปิดหมด แต่ข้าพเจ้ารู้สึกเหนื่อย
เกินไปที่จะลุกขึ้นไปเปิดหน้าต่างออก ข้าพเจ้ามอง
เห็นสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ ของข้าพเจ้าทั้งหมดวางรวม

กันอยู่ทึ่มมหนึ่งของห้อง ข้างนอกอากาศเริ่มมืดแล้ว
 ข้าพเจ้านอนอยู่บนเตียง ปล่อยความคิดให้ลอยไป
 ถึงแคธรีน พลังคอยรีนัลดิ ข้าพเจ้าพยายามที่จะไม่
 คิดถึงแคธรีน เว้นไว้เสียแต่ก่อนนอนในตอนกลางคืน
 แต่ในขณะนั้นข้าพเจ้าเห็นคเหนื่อยและไม่มีอะไรจะทำ
 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเอนกายนอนและส่งความคิดไปถึง
 หล่อน ข้าพเจ้ากำลังคิดถึงหล่อนอยู่ในขณะที่รีนัลดิ
 ก้าวเข้ามาในห้อง หน้าตาทางของเขายังคงเหมือน
 เดิม บางทีเขาอาจจะผอมลงไปบ้างนิดหน่อย

“เป็นยังไงบ้าง เจ้าหนูน้อย” เขาทักทาย
 ข้าพเจ้าลุกขึ้นนั่งบนเตียง เขาเดินเข้ามา “ไอ้หนู
 เพื่อนเก่าที่แสนดี” เขาตอบหลังข้าพเจ้า และข้าพเจ้า
 จับแขนทั้งสองข้างของเขาไว้
 “ไอ้หนูเพื่อนเก่า” เขาพูดต่อไป “ขอให้
 กันดูหัวเขาแก่หน้อยซิ”

“กันต้องถอดกางเกงนะซี”

“ถอดกางเกงออกเถอะ เจ้าหนูน้อย ที่ที่เรา
 เป็นเพื่อนกันทุกคนแหละ กันอยากจะรู้ว่าพวกเขา

มือเป็นยังงี้มั่ง” ข้าพเจ้าลุกขึ้นยืน ถอดกางเกงออก แล้วดึงสายรั้งหัวเข้าออก รินโลหิตรดตัวลงนั่งบนพื้น พลงจับหัวเข้าของข้าพเจ้าจ้องเข้าแล้วเหยียดออกอย่างแผ่วเบา เขาใช้นิ้วมือคลำไปตามรอยแผลเป็น ใช้นิ้วแม่มือทั้งสองกดที่ลูกสบ้าหัวเข้าแล้วใช้นิ้วคลึงไปมาบนหัวเข้าเบา ๆ

“เขาต่อกระดูกให้แกเท่านั้นเองหรือนี่?”

“ใช่”

“มันเป็นการฆาตกรรมแก่ชัด ๆ ที่เดียว ที่ส่งให้แกกลับมา พวกเขาคงจะคอยให้กระดูกต่อกันให้สนิทดีกว่านี้อีก”

“มันดีกว่าตอนแรกมาแล้ว ที่แรกแข่งท้อ เป็นไม้กระดานเลยที่เดียว”

รินลิดจับหัวเข้าให้งอมางขึ้นกว่าเดิม ข้าพเจ้าจ้องจับอยู่ที่มือของเขา เขามีมือที่เหมาะสมกับงานผ้าตัด ข้าพเจ้าเบนสายตามาคู่ที่บนศีรษะของเขา ผมของเขาเป็นประกาย แสงไว้อย่างเรียบร้อย เขางอเข้ามากเกินไป

“โอ้ย” ข้าพเจ้าร้อง

“แกควรจะได้รับการบำบัดโดยเครื่องให้มากกว่านี้อีก” รินลติบอก

“ตอนนั้นมันดีกว่าตอนแรกมากแล้ว”

“กันเห็นแล้ว เจ้าหนู กันรู้เรื่องหนักกว่าแกแน่” เขายื่นชิ้นและทรุดตัวลงนั่งที่บนเตียง “หัวเข่าของแกยังใช้งานได้ดี” เขาตรวจหัวเข่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว “เล่าเรื่องต่างๆ ให้กันฟังซิ”

“ไม่รู้ว่าจะเล่าอะไร” ข้าพเจ้าตอบ “กันใช้ชีวิตอยู่อย่างเงียบๆ”

“ท่าทางของแกราวกับคนที่แต่งงานแล้ว” เขาบอก “มีอะไรเกิดขึ้นกับแกหรือ?”

“ไม่มี” ข้าพเจ้าตอบ “มีอะไรเกิดขึ้นกับแกอย่างนั้นหรือ?”

“สงครามคราวนั้นมันกำลังมา” รินลติบอก “มันทำให้กันรู้สึกหดหู่มาก” เขาประสานมือทั้งสองไว้บนหัวเข่า

“ ยงเง็นเซียวรี ” ข้าพเจ้าเอยชน

“ เ็นยังงไปรี ? กันจะมีความรู้สึกเหมือน
กับคนอื่น ๆ ทั่ว ๆ ไปบ้างไม่ได้รี ? ”

“ ถูกแล้ว กันพอจะมองเห็นได้ว่าแกมีความ
สุขสำราญที่อยู่ เล่าให้กันฟังบ้างซี ”

“ ตลอดฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วงกันต้องทำ
งานผ้าตัดอยู่ตลอดเวลา กันทำงานแทนคนอื่นทุก ๆ
คนงานยาก ๆ ทั้งหมดเขาก็โยนมาให้เป็นคนทำ ให้ตาย
ซี เจ้าหนู กันกำลังจะกลายเป็นหมอผ้าตัดที่นารัก
สำหรับทุกคนไปแล้ว ”

“ สี่สี่ ”
กิดิน

“ กันไม่เคยคิดเลย ไม่เคยคิด ให้ตายซี กัน
ไม่คิดหรอก กันทำงานผ้าตัดไปเรื่อย ๆ ”

“ สี่สี่สี่สี่ ”
ก็เป็นที่ถูกต้องดีแล้ว ”

“ แต่ เวลานี้ เจ้าหนู มันจบสิ้นลงแล้ว กัน
ไม่ได้ผ้าตัดแล้วตอนนั้น กันรู้สึกราวกับว่ากำลังอยู่ใน
นรก สงครามคราวนั้นมันแสนจะร้ายกาจจริง ๆ เจ้าหนู

ขอให้แกเชื่อที่กันพูดเถอะ ตอนนั้นแกช่วยให้กันวิ่ง
บ้างซีแกเอาแผ่นเสียงมาด้วยหรือเปล่า?”

“เอามา”

แผ่นเสียงหลายแผ่นห่อด้วยกระดาษบรรจุไว้
ในกล่องกระดาษแข็ง และใส่ไว้ในยามอีกทีหนึ่ง
ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นดีเห็นงามมากเหลือเกิน จนไม่อยากจะ
รื้อมันออกมา

“แกไม่รู้รู้สึกสบายใจบ้างหรือกหรือ เจ้าหนู”

“กันรู้สึกราวกับว่าอยู่ในนรก”

“สงครามครั้งนี้ร้ายกาจจริง ๆ” วินัดตีบอก

“มาเถอะนา ชัดเหล้ากันให้เมาจะได้ร่าเริงกันบ้าง
เราจะได้ลืมความทุกข์ยากลำบากเสีย แล้วก็สนุกสนาน
กันบ้าง”

“กันเป็นโรคดีชาน” ข้าพเจ้าบอก “กัน
ดื่มเหล้าจนเมามายไม่ได้แล้ว”

“โอ เจ้าหนู ทำไมแกถึงกลับมาหากันใน
สภาพอย่างนี้ แยกกลับมาพร้อมกับความเคร่งขรึม

เอิร์นเนสต์ มิลเลอร์ เฮย์มิงเวย์ มีวิธีการเขียนหนังสือในลักษณะของ
อเมริกันสไตล์ที่ค่อนข้างจะแปลกแหวกแนวผิดกับคนอื่น ๆ จอห์น
เวนน์ เขียนไว้หลังจากที่ เฮย์มิงเวย์ สิ้นชีวิตไปแล้วว่า

“แม้ว่าจะมีนักเขียนหลายต่อหลายคนพยายามที่จะเลียนแบบ การเขียน
หนังสือของเขา แต่ก็ไม่มี “กลุ่มนักเขียนเหมือนเฮย์มิงเวย์” เกิดขึ้น